

Hæfteklammerne borer sig ind i min hud. Der går et jag af smerte gennem min krop, hver gang sygeplejersken skyder en ind.

”Stå stille,” siger Elon irriteret og puffer til mig med geværet.

Jeg bider tænderne hårdt sammen og anstrenger mig for at stå stille, mens sygeplejersken fortsætter med at hæfte min hud sammen. Jeg ved godt, at de aldrig ville spille bedøvelse på en zombie, men de opfører sig, som om jeg slet ikke kan mærke det. Og det ved de, at jeg kan. Det var jo et af kravene til zombie-krigerne, at de skulle kunne føle smerte.

Sygeplejersken nærmer sig det sted på min skulder, hvor en zombie på min sidste mission bed en stor luns kød af. Hun skubber til det tunge bombe-halsbånd, jeg har om halsen.

Så presser hun huden sammen og skyder endnu en

række hæfteklammer ind i mig.

”Så bliver det vist ikke bedre,” siger hun.

Jeg drejer hovedet. Kan se de gabende huller mellem hæfteklammerne. Huller, der aldrig vil hele. For jeg er død. Jeg er en zombie. Og det eneste, der adskiller mig fra dem, jeg skal dræbe, er, at jeg stadig har min menneskelige bevidsthed.

”Godt, så lad os tage den næste,” siger Elon. De forlader cellen og smækker døren bag sig. Kort efter kan jeg høre Carlos jamre, mens de lapper hans sår.

Jeg lader fingrene glide hen over hæfteklammerne. Når de lapper os sammen på den måde, kan det kun betyde én ting: Vi skal snart på mission igen. Sidste gang blev vi

næsten dræbt. Jeg ved ikke, hvad den nye mission er, men jeg ved, at vi ikke er det første hold, de sender af sted. To hold har været af sted før os. Og ingen af dem er vendt tilbage.

Taji sidder på den anden side af gangen. Jeg fanger hans blik, og han nikker svagt. Vi indgik en pagt sidst. Vi vil gennemføre deres missioner, men så snart vi får muligheden, vil vi prøve at forhandle. Vi vil tvinge dem til at love os, at vi ikke skal være slaver for evigt, men en dag kan få vores eget land, hvor vi kan være frie. Men for at kunne forhandle skal vi først overleve ...

Kapitel 2:

Håbe på det bedste

(AVA FORTÆLLER)

Jeg er ved at gøre mig klar til at tage på arbejde i fængslet. Jeg glæder mig ikke. Efter jeg opdagede, at min bror, Alo, er blandt zombie-krigerne, har alt forandret sig. Forsøgene giver mig kvalme, for jeg ved, hvad vi udsætter ham for. Jeg har ikke talt med Alo endnu. Mor har forbudt det. Det er for farligt. Hvis nogen opdager, at vi kender ham, vil han blive taget ud af forsøget og slået ihjel.

Jeg knapper kitlen. Jeg længes efter at se ham. Men Alo ved ikke, at vi er her. Og hvis jeg pludselig kom hen til hans bur, ville han komme til at afsløre, at han kender os, og så vil alt gå galt.

Jeg træder ud af værelset.

”Jeg er klar,” siger jeg.

”Du skal ikke med i dag,” siger mor.

”Hvad?”

”De er ved at forberede Alos enhed,” siger mor.

”Åh nej,” hvisker jeg. ”De sender ham på mission.”

Sidste gang var han tæt på at blive slået ihjel. Jeg så det hele, fordi det blev optaget med kameraet i hans halsbånd. Siden da er det lykkedes mor at få sendt andre af sted i stedet for ham, men nu kan det ikke udskydes længere.

”Vi er nødt til at håbe på det bedste,” siger mor.

”Men de to andre hold ...” hvisker jeg.

”De nåede rigtig langt. Hvis Alos hold kan få hegnet gjort færdigt på Matsu, kan vi endelig høste træet ...”

Mor lyder forhåbningsfuld. Jeg tænker kun på de mange tomme bure; alle dem, der ikke klarede den.

”Hvis ...” siger jeg og må kæmpe mod tårerne. ”Du må ikke lade ham tage af sted.”

”Du ved, at jeg ikke har noget valg,” siger mor.

”Kan vi ikke bedøve ham ... eller bare gøre et eller andet, så han ikke kan kæmpe?”

”Ava ...” Mor trækker mig ind i et kram. ”Hvis jeg kunne det, så gjorde jeg det, men hvis de ikke kan bruge ham, så slår de ham bare ihjel.”

Kapitel 3: Hegnet

(ALO FORTÆLLER)

”Vi klarer den ikke,” siger Carlos.

”Hold op med at brokke dig, vi har jo ikke engang hørt, hvad det er for en mission endnu,” siger Iris.

Hun laver en udstrækningsøvelse og bevæger sig let og adræt. Det er tydeligt, at hun var balletdanser, før hun blev zombie.

”De to sidste grupper overlevede ikke. Hvorfor skulle vi så?” spørger Carlos. ”Vi er ikke andet end en bunke knogler og hæfteklammer.”

”Tal for dig selv,” siger Iris og gør et kast med håret. ”Jeg har i hvert fald ikke tænkt mig at give op.”

”Hold op med at skændes,” siger jeg. ”Vi klarer den, fordi vi skal, Carlos.”

”Alo har ret,” siger Taji. ”Hvis vi arbejder sammen, så kan vi klare det.”

Næste dag genner Elon os ud i gården. Her står fire andre zombie-krigere. De må være nye, for de er ved at få bombehalsbånd på, da vi kommer ud. Da alle har fået halsbåndene på, fortæller Elon om missionen.

”Vi mangler træ her på øen,” siger han. ”Der er træ på vores naboo, Matsu, men der er også zombier ...”

”Det var dem, vi kæmpede mod sidst,” hvisker Carlos.

”Stille!” brøler Elon.

”I er for få til at bekæmpe alle zombierne på en gang, derfor er jeres opgave ikke at slå dem ihjel, men at jage dem væk fra den ene halvdel af øen og sætte et hegn op, så vi fremover kan sejle over og høste træet.”

Jeg bider mig i læben. Det kan godt være, at vi ikke behøver at dræbe dem, men de vil helt sikkert forsøge at dræbe os.

”Der har været et hold af sted før jer. De kom langt. Faktisk mangler vi kun at få sat de sidste tre hegnspæle op.”

På en skærm viser han os billeder af øen. Vi kan se hegnet, der skærer sig næsten halvvejs hen over den. Og vi kan også se de døde zombie-krigere, der ligger spredt rundt omkring på jorden ved den sidste del af hegnet, der ligger fladt ned.

”I skal samarbejde, så alle zombier inden for hegnet

bliver dræbt eller jaget væk, og så skal I sætte hegns-pæ-
ne op. Forstået?”

Ingen siger noget.

”Forstået?!” gentager han.

Vi mumler alle et stille ja.

